

ÚTNAK INDULT, ÉS A HEGYEKBE SIETETT. Lk 1, 39

Kedves Nővérek, Testvérek, Barátaink, családjaink és mindannyian, akik közel álltok hozzánk, vagy aki-
khez szoros szálak kötnek bennünket. Mindannyiotoknak áldott Úrjövetet!

Amikor ezt a levelet írom, érzékenyen érint mindaz, amire az Egyház, Ferenc pápa buzdít a történe-
lem új fejezetéhez érve napjainkban. Megindít, ami a világban történik, amit már nem nevezhetünk
közelinek vagy távolinak; ez a világ amiben élünk. Valóban semmi sem idegen tőlünk: az egyik megosz-
tottsága a mienk; sokak sebe a mienk; sokak gyengesége is a mienk. Tömegek elvándorlása is a mienk,
az kell hogy legyen. Ma is szükségünk van a Megváltóra, ez a legegységesebb Remény. ” Jöjj el, Uram Jézus!”
(Ap 22,20)

Jézus úgy jön a világba mint annak idején. Behatol az időlegesség vizeibe, folyóvízbe, magzatvízbe, és
megfertőzi istenséggel. Emberré lett istensége megnyitotta az eget (Iz 45,8) s végül szóra bírta: “Te
vagy az én szeretett Fiam” (Mt 3, 17; Lk 3,22). Nemcsak az rendkívüli, hogy a bezárt ég megnyílt a Fiú
előtt, hanem hogy az Atya hangja hallatszott felette, iránta való szeretetének szava.

Emberi istensége nemcsak megnyitotta az Eget. Nem csupán az Atya hangja hallatszott a földön,
hanem Krisztus, talpon állva megnyitotta az Élet kapuját és kiszabadította a halálfélelembe süppedt,
a bűn és a rossz fogságába esett embert és talpra állította. Maga mellé. “Ébredj, aki alszol” (Ef 5,14;
Iz 26, 19; 60,1) Immár fiak a Fiúban. Talpon az újjászületett emberiség.

Krisztus megnyitotta az ég és a föld kapuját. Ő talpon áll Isten és az emberek között.

Örök kép: az emberi lény a keresztség által felegyenesedik, talpra áll, Krisztus mellett szilárdan áll.
Kiszabadult a halálból, vízből született, maga mögött hagyott minden sírboltot, a bűn és a rossz
minden nyomát, maga mögött hagyta a szolgaság igáját (Gal 5,1). Ki vágyik vissza a halál följére? Ki áll
ellen annak, hogy kiemelkedjék belőle, a keresztség ajtaján belépve talpra álljon Ő mellette? Van, aki
vissza akar térni a sírboltba, a halálba, a félelembe, a rosszba?

Innen indul a mi utunk (Camino). A Fiú által talpon álló teremtmények, a keresztség ereje emel fel, eg-
yenesít ki bennünket. Krisztus halála és feltámadása által Új Életre támadtunk (Anistemi!) Így, ezzel az
istengyermekséggel megjelölten indulhatunk útnak. Ezért kezdődik az Advent a próféta felszólítá-
sával: “Keljetek fel, és emeljétek föl fejeteket, mert elérkezett megváltásotok ideje.” (Lk 21,28)

Az Egyház arra buzdít, hogy ebből a fiúi mivoltból kiindulva keljünk együtt útra. Hagyjunk magunk
mögött mindent, ami felesleges és gátol abban, hogy hogy előbbre lépünk Felé (Kol 3,9).

Lépünk túl minden reménytelenségből, kedvtelenségből, hűtlenségből, önzésből, gyengeségből, kor-
látból, homályosságból, megbűvésből fakadó késlekedést. Ő talpon álló népet alkotott belőlünk, amely
együtt jár. Új, megváltott emberiséget, hogy egységben járjunk az Úr fényében. “Jákob háza, gyertek,
járjunk az Úr világosságában!” (Iz 2,5)

Adventben kezdődik a Remény Zarándoklata, a Krisztus által megváltott élet, ami a végső hazában ér
véget. Testvérek zarándoklata, az Egyetemes Testvériségbe egyesült testvéreké, mert a Fiúban fiak va-
gyunk és ezért minden ember, az Isten keze alól kikerült minden teremtmény a testvérünk. Így lehet
elindulni az Atyához vezető testvériség útján, a Fiúban, a Lélek tüze és fuvallata által.

Adventben az egység útján előttünk jár Mária: világító oszlop, paradox módon alázatával magasodik
elénk. Megnyitja zarándoklásunkat a beteljesülő jövő előtt, a testében elközelgő Ajándék előtt.
Izrael utolsó prófétájához közelítve figyelmeztet a Megváltó eljövételéről. Ez a máriás figyelmeztetés
egészen újszerű, makulátlan, elképzelhetetlen, szokatlan: aki méhében hordozza az Ígéretet, jelzi, hogy

“már itt van”. Így válik a kegyelem múlt és jelen közötti láncszemévé, hírnökké, aki futva egy helyre és egy pillanatba sűríti a két időt: Ain Karem, a Jövendő és a Beteljesedés.

“Felkelt és útnak indult” Erzsébethoz, hogy az utolsó prófétának hírül adja a Megváltó érkezését és “az örömtől megmozdult méhében a gyermek [János].” (Lk 1, 39-45)

Hogy hagyhatta ott Krisztus a Szentháromságot, hogy eljöjjön az emberekhez Úrként és Megváltóként? Az egész Világegyetem örömtől ujjongott, tapsoltak a fák, a hegyek tejet és mézet árasztottak és a bűnbe és halálba süllyedt ember talpra állt és követte Őt. (Joel 3,18; Iz 60; Mt 4,20-22; Lk 5,1-11; Mt 9.7-9)

Mária útnak indulása vezeti be minden ember útnak indulását a Megváltó felé. Ő indította el ezt a mozgást a másik felé, a testvérben jelenlévő érkező felé. Ő a másokban való Istenkeresésként élte meg a várakozást. Így az Isten Fiának születése Mária ünnepe, aki Anyaként világra hozza a világ megváltására érkező Gyermekeket.

Ő nyitja meg az új idők Adventjét, beteljesíti a régi idők jövendölését: “Felkelt és útnak indult” (Lk 1,39).

Együttérzünk minden emberrel, aki útnak indul, anélkül, hogy tudná, hazára, házra, befogadásra talál-e. Talál-e célt, új életet, megoldást élethetetlen életére. Nekünk keresztényeknek is útra kell kelnünk velük együtt; elvándorlókkal, menekültekkel, a senki földjén rekedtekkel. Kezdjük így zsinat útját Krisztus születésével, Máriával, Jézussal, úton a Szent Családdal, az egész zarándok Egyházzal.

Boldog Karácsonyt, Isten emberiséggel közös útjának ünnepét

M. Prado
Presidenta Federal
Genzano di Roma
Olaszország